

ÖRGÜTLENMEDE GÜNÜN GÖREVİ İLLEGAL ÖRGÜTLERİ YENİDEN ÖRGÜTLEMELİK VE GÜÇLENDİRMEKTİR

A. H. Yalaz

Türkiye'de bir yıldan beri, özlü olarak "legal sahte marksistler" olarak tanımlanabilecek ideolojik-politik akımlar, gruplar, çevreler arasında legal olarak kurulması düşünülen "Birleşik Sosyalist Parti" tartışması sürüyor. Geçmiş belli birçok revizyonist, reformist, Troçkist sosyalistlerin birliği üzerine yazıyorlar, tartışıyorlar. Saçak, Yeni Gündem gibi dergiler tartışma işve propaganda kürsüleri işlevi görüyorlar. Türkiye'de sınıf mücadelesi bakımından kıymet-i harbiyesi olmayan (geçmişte ve bugün) ve özellikle sınıf mücadelesi sertleştikçe, yeniden devrimci yükseliş süreci ilerledikçe kıymet-i harbiyesi olmama durumları daha iyi anlaşılacak olan ideolojik-politik odaklar, sosyalistlerine tabii sahte sosyalistlerin, en iyi olasılıkla küçük-burjuva sosyalistlerinin) birleşik parti, olarak birliği tartışmaları ilerledikçe birbirlerinden uzaklaşır oldular; aralarındaki çelişkiler sertleşti.

"Sosyalistlerin birliği" tartışmasında taraflardan biri olan, başlarında kötü ünlü Doğu Perinçek revizyonistinin yer aldığı Saçak revizyonistleri (diğer isimlerini bir yana bırakacak olursak eskinin PDA, TİKP-Aydınlık revizyonistleri) "sosyalistlerin birlik tartışması bugün dar bir boğazda" diye yazmaktadırlar. (Bakınız 1. Demir-N. Demir imzalı "Birlik Tartışmasının Darboğazı", Saçak sayı 38, s. 8) Şu ya da bu düzeyde tartışmalara katılanların birçoğu kendi yollarından yürüme kararındadırlar. İlkey ve Necmi Demir çiftinin tek partide çoğulculuk (sözde devrimci çoğulculuk) isteklerinin tersine sosyalist parti kurma girişimlerinde çoğulculuk vardır. Bugün bu tartışmayı asıl olarak sürdürenler Saçak revizyonistleri ve ünlü Leninizm düşmanı M. Ali Aybar'ın başını çektiği eski SDP çevresidir. Legal "Birleşik Sosyalist Parti" tartışmalarına katılanların ideolojik ve politik kimlik tespitleri kısaca böyle yapılabilir.

Bu tescilli, kötü ünlü revizyonist, reformist, Troçkist odaklar komünist hareketin ve devrimci demokratik hareketin 12 Eylül faşist askeri darbesi sonrası alınan yenilginin kötü sonuçlarından çeşitli nedenlerle (nedenleri tartışmanın yeri burası değil) henüz kurtulamadıkları, komünist ve devrimci-demokrat kadroların hemen tamamının illegal ve hapiste oldukları tarihsel koşullarda, onların dolduramadıkları boşluğu doldurma yarışındadırlar. Bir an önce "malı götürme" aceleciliği içindedirler. Onlar, özellikle Saçak revizyonistleri, daha önce komünist ve devrimci-demokrat-gruplar içinde ve çevresinde çalışmış olup da devrimci politik mücadeleyi terk edenleri ve devrimci grupların çevrelerinde yer alanları, hâlâ onlara sempati duyanları kadro kaynağı olarak görüyorlar. Kurulacak legal partide hesaplarını büyük ölçüde onları kazanma üzerine yapıyorlar. Saçak dergisinin 34. Sayısı'nın Başyazı'sında "... Türkiye sosyalist hareketinin dinamik kesimlerine önem verilmelidir. Bu kesimlerin artık daha çok tek tek insanlar olarak var olduğu bir gerçektir. (s. 5) diye yazılması boşuna değildir. Aynı görüş 36. Sayı'nın Başyazı'sında da vardır. Bütün revizyonistler gibi Saçak revizyonistleri de komünist ve devrimci-demokrat örgütlerin içinde buldukları güçlükler döneminden olabildiğince yararlanmak istiyorlar. Bunlar da yenilgi ve yenilgiden çıkış dönemlerinin, eski devrimcileri, illegal devrimci mücadelenin güçlüklerine katlanamayanları kadro deposu olarak gören ideolojik ve politik akbabalarıdır.

Bu revizyonistler çok sayıda eski devrimcinin, komünist ve devrimci-demokrat politik mültecinin yaşadığı Batı-Avrupa'ya ideolojik ve politik misyonlu misyonerler göndermeye de başladılar. Bu akbabalara ve misyonerlere karşı ideolojik ve politik mücadele, bunların en geniş ölçüde teşhiri komünistlerin güncel görevleri arasındadır. Bunlar ne abartılmalı ne de küçümsenmelidirler. "Sosyalistlerin birliği" tartışmasını yürüten odakların hiçbirisi de bilimsel anlamda sosyalist değildir, yani marksist-leninist (komünist) değildir. Bu odakların hepsi de Marksizm-Leninizm'e düşmandır. Bunlar arasında Marksizm-Leninizm'e saldırmak, özellikle de, Marksizm ile Leninizm'i birbirinden kopararak, birlikte bir toplumsal bilim oluşturan bu ikisini birbirinden ayırarak Leninizm'e saldırmak moda olmuştur. Bu arada proletarya diktatörlüğü öğretisinden "kurtarılmış" "ılımlı Marksizm" savunuculuğu da. Uğur Mumcu reformisti bu modanın seçkin mankenlerinden biridir. 12 Eylül'den sonra ciddi bilimsel araştırma-inceleme yapmaksızın yeni bir şeyler söylemek ya da söylemeye çalışmak komünist hareket saflarında bir moda olduktan sonra burjuva sosyalistleri narasında böyle olmuş çok mu? M. Ali Aybar revizyonisti uzun yıllardır Leninizm'in ateşli bir açık düşmanıdır. O Leninist devrim teorisine karşıdır. Leninist parti modeline karşıdır. Proletarya diktatörlüğüne ve Lenin ve Stalin döneminin sosyalist Sovyetler Birliği'ne karşıdır. Karşıdır da karşıdır. Onunla işbirliği içinde olan Saçak revizyonizmi de gizli, üstü örtülü Marksizm-Leninizm düşmanlığından yarı-gizli Marksizm-Leninizm düşmanlığına geçmiştir denilebilir. "Sivil toplumcu" Yeni Gündem yazarlarının ve diğerlerinin Marksizm-Leninizm'e düşmanlıkları da eskiye dayanır.

İdeolojide revizyonizm, politikada oportünizm, örgütlenmede legalizm ve illegalite düşmanlığı bunların ayırt edici özellikleridir. Bunların hiçbirisi burjuva anlamda bile devrimci değildir. Bunlar faşist diktatörlük biçimindeki tekeli burjuvazi-büyük toprak sahipleri devletin işçi sınıfı önderliğinde bir halk devrimi ile, kitle şiddetiyle yıkılmasına, devrimci-demokratik halk diktatörlüğünün kurulmasına karşıdır. Bunlar karşı-devrimci. gerici terörle devrimci terör arasında ayırım yapmazlar. Her türlü teröre karşı olma adı altında devlet terörünü onaylarlar. Objektif olarak olan budur. Bunların politik ufukları burjuva demokrasisi ile sınırlıdır. Bunlar proleter enternasyonalizmi yerine milliyetçiliği geçirirler. Bunlar Kürt ulusal sorununda Türk milliyetçisidirler. Potansiyel tehlikeyi gördüklerinden ulusal soruna mevcut gerici devlet sisteminde reformcu çözüm yolları ararlar. Bunlar proletarya ile kapitalist burjuvazinin uzlaşmasının savunusunu yaparlar. Sınıf işbirliği çizgileridir bunların.

Bunların ayırt edici özelliklerinden biri illegalite düşmanlığıdır. Banlara gere illegalite zararlıdır, tehlikelidir. Halil BERKTAY revizyonistine göre "kitleler yasal partiler aracılığı ile yapılmamış siyaseti, siyaset olarak kabul etmiyorlar" (Saçak, sayı 32, s. 27) Yalçın KÜÇÜK'e göre "Legalite sağlıklı bir yoldur. Çürümeyi önler." (Saçak, sayı 29, s. 34) Uğur MUMCU "illegalite fetişizmi" adını taktığı illegal devrimci örgütlenmeye ve çalışmaya saldırır ve "tek sağlıklı yol yasal parti oluşturmaktır" diye de ekler (a.g.d, sayı 32, s. 26) Murat BELGE'ye göre "illegal mücadeleler kendilerini hem kitlelerden koparırlar -tarihte gördük- hem de aynı zamanda ajan, provokatör sızmasına engel olmazlar." (a.g.d, s. 29) Taze legalistlerden Aslan KILIÇ'a göre de "Türkiye'de bugüne kadar kitleler, siyaset deyince genellikle, yasal siyasete ilgi duymuşlardır... kitleler için siyasetin yasal olmayan biçimleri bir çekim merkezi oluşturamamıştır..." (a.g.d, sayı 35, s. 20) Saçak dergisine göre "... Bugünün Türkiye'sinde bir yasal parti olmaksızın emekçi kitleleri 2000'lerin Türkiye'sini yaratacak bir güç haline getirmek mümkün değildir.... " (Sayı 35, Başyazı)

Marksizm-Leninizm. devrim ve sosyalizm düşmanlarının görüş birliği sağladıkları, çoğunun pek hoşlandığı sözcükle consensus'a ulaştıkları ortak noktalardan biri illegal devrimci örgütlenme (ve çalışma) düşmanlığıdır. Komünist ve devrimci-demokrat örgütlenmenin kendisine karşı devrim yapılacak devlet tarafından yasaklandığı politik koşullarda legal örgütlenmeyi yüceltmek, onun erdemlerini sayıp dökmek, "illegalite fetişizmi" adı verilen devrimci illegal örgütlenmeye saldırmak ne büyük sahtekarlık, ne iğrenç bayağılık. Komünist ve devrimci-demokratik örgütlenme yasak, komünist ve devrimci-demokrat kadroların tamamı ya illegal ya da hapiste ve bu koşullarda illegal örgütlenmenin zararlı, vb. olduğu savıyla egemen sınıfların ve devletin, gerici, faşist düzen savunucularının gerici ideolojik saldırı kampanyasına katılmak ne alçakça! Komünistlerin, devrimci-demokratların, ileri işçilerin (genel olarak sınıfın), devrimci aydın tabakanın, komünizm sempatanlarının, devrime-sempati duyan insanların dikkatlerini illegal örgütlenme ve illegal çalışmadan uzaklaştırma, onları legalizm ile şaşırtma, sersemletme, aptallaştırma politikasıdır izlenen. Karşı-devrimci bir taktiktir.

Legal ve illegal örgütlenme diyalektiği söz konusu olduğu sürece komünistlerin ve devrimci - demokratların asıl görevleri, günün görevi illegal örgütleri yeniden örgütlemek ve güçlendirmektir. Politik kölelik koşullarında örgütlenmede esas olan illegal örgütlenmedir. Kim ki bunun tersini propaganda eder ve yaparsa bu devrime ihanetle eşdeğerdir. Komünistler illegal çekirdekleri sağlamlaştırmalı, güçlerini işçi sınıfı içinde, özellikle de sanayi proletaryası içinde toplamalı, başta İstanbul gelmek üzere en önemli işçi merkezlerinde hücreler, komiteler vb. kurmalıdırlar. İşçi sınıfını yeni bir devrimci yükselişe hazırlama görevini en iyi biçimde yerine getirecek örgütlenme politikası izlemelidirler. Her türlü legal örgütlenme biçimlerinden azami ölçüde yararlanmanın yollarını bulmaya ve özellikle işçi sendikaları içinde illegal çalışmayla legal çalışmayı birleştirmeye çalışmalıdırlar. Karşı-devrimci revizyonist, reformist; odakların burjuva legalizmine, "illegalime fetişizmi" adı altında yapılan illegalite düşmanlığına karşı ideolojik ve politik mücadeleye önem vermelidirler.

Benzer gelişmeler 12 Mart yenilgisinden çıkış döneminde de yaşandı. O dönemde de legal örgütlenme yönünde propaganda ve ajitasyon ortalığı kapladı. Ancak devrimci-demokratik hareket ve 70'li yılların ortalarında doğan komünist hareket, sayısız legalist yanılgılara, kaçınılmaz çocukluklara, amatörlüğe karşın illegal temelde örgütlendiler ve devrimci kitlesel etki bakımından, asıl olarak kendiliğinden olmak üzere büyük başarılar sağladılar. Yine aynı şeyi yapacaklar, yani illegal örgütlenecekler (örgütlenme zorundalar) 12 Eylül öncesi ve sonrası yıllardan gerekli dersleri çıkarabildikleri oranda daha iyi illegal örgütler kuracaklardır. Türkiye'de çıkarılan legal yayın organlarından ve sürdürülen "Birleşik Sosyalist Parti" tartışmalarından gözler kamaşmasın. Kamaşmasın, diye yazıyorum çünkü bazılarının gözleri kamaşıyor. Yenilgi döneminden çıkışın başlarında genellikle olan da budur. Tıpkı 12 Mart sonrası gibi. Ancak unutulmamalı ki, kısa süreli etki yaratmalara, kulakları sağır eden gürültülere karşın uzun süreli başarı illegal olarak, gizli olarak örgütlenmesini bilenlere ait olacak.

İşçi sınıfı hareketinin devrimci yükseliş yaşadığı, genel olarak toplumsal muhalefetin devrimci bir yükselişe denk düştüğü tarihsel koşullarda legalist revizyonistlerin, reformistlerin sınıf mücadelesinin diyalektiği tarafından bir kenara itilecekleri de bir sır değildir. Bu her şeyden önce

onların devrimci yükselişin gerektirdiği taktikleri (mücadele ve örgütlenme biçimlerini) ideolojik ve politik olarak uygulama yeteneklerine sahip olmamalarından dolayı böyle olacaktır.

Geçerken işaret etmek isterim ki, bugünün komünist ve devrimci-demokrat illegal örgütlerini küçümsemek, onlarla alay etmek (politik çocukluklarıyla alay etmek demek, daha uygun düşer) komünist ve devrimci-demokratik hareketin gelişme süreçlerinin materyalist olarak kavranamaması olmasının yanı sıra, onların tasfiyesi için çalışanlara, legal örgütlenmeyi fetiş haline getirenlere ideolojik ve pratik destek vermektir. Onların gerici korosuna katılmaktır. Legal parti kurma girişiminde bulunanların bir an için gerçek sosyalistler (komünistler) olduklarını kabul edelim. Bu durumda, bu günkü politik koşullarda illegal örgütlenme ve illegal çalışma yerine legal örgütlenme ve legal çalışmayı geçirmek işçi sınıfına, komünizm davasına ihanetle eşdeğerdir, komünist hareket tasfiyeciliğidir. Tekelci kapitalist burjuvazinin, kapitalist ve yarı-feodal büyük toprak sahiplerinin ve faşist diktatörlüğün destekçisi olmaktadır.

Kurulması düşünülen legal parti kapitalist üretim ilişkilerini tasfiyeyi, sosyalist üretim ilişkilerini kurmayı amaçlayan bir parti olmayacaktır. Bu parti burjuva ekonomik ve toplumsal ilişkilerin reformdan geçirilmesinden yana bir parti olacaktır. Bunu anlamak için böylesi bir partiyi kurma çalışmalarını yürütenlerin ideolojik ve politik kimliklerini, sınıfsal ve politik karakterlerini bilmek yeterlidir. Ve bunun politik şahsiyetlerin geçmiş teori ve pratikleri ve buraya kadar yapılan eleştirilerden açık olması gerekir. Eleştirileri destekleyici olması bakımından Saçak dergisinin Kasım '36 tarihli 34. Sayısının Başyazı'sından şunları okuyalım:

"... Türkiye sosyalistleri mütevazî eylem 'biçimlerini benimsemek sorumluluğunu taşıyorlar. Yasal parti kurmak, bildiri dağıtmak, toplantı yapmak, uygun durumlarda miting-yürüyüş düzenlemek, dergi yayınlamak, her türlü propaganda yoluyla emekçilerin haklarını savunmak ve demokratik talepler öne sürmek vb. ... " (s. 5)

Ve işte "demokratik talepler öne sürmek"le yetinen bir partiye de sosyalist parti adı veriliyor. Böylesi bir parti olsa olsa burjuva demokrat bir parti olur, daha fazlası değil. Böylesi bir reformcu parti kurulursa ona karşı tutum ne olmalıdır? Sosyalist olduğunu iddia ettiği sürece gerici olduğu teşhir edilmeli; işçi sınıfı ve devrimci aydınlar arasında var olan ve yaratacağı ideolojik ve politik etkiyi kırmak için elden gelenin en iyisi yapılmalıdır. Böylesi bir partiye katılmak bir yana, ona destek olmak küçük-burjuva reformizmine destek olmak demektir. Toplumsal muhalefetin düzen sınırları içinde tutulmasına, kontrol edilmesine yardımcı olmaktır. Böylesi bir partiyi kurmak isteyenler sıradan burjuva demokratları değildirler. Bunlar Marksizm-Leninizm düşmanlığını, illegal örgütlenme düşmanlığını meslek edinmişlerdir. Böylesi insanların kuracağı bir partiyi desteklemek bağışlanamaz bir politik oportünizm olur. İşçi sınıfının nasıl bir partiye gereksinmesi var? Özlenen partiye giden yolda günün görevleri nelerdir?

İşçi sınıfının gereksinme duyduğu parti onun politika sahnesine bağımsız bir politik güç olarak çıkmasına önderlik edecek bir partidir. Bu da Marksist-Leninist teori ile ideolojik ve politik olarak silahlanmış komünist bir parti olabilir. Komünist hareket marksist-leninist teoriyi işçi sınıfı hareketiyle birleştirerek, işçi sınıfının en yüksek politik bilinçli, en iyi, en özverili, işçi sınıfı

davasına en bağılı üyelerini komünizme kazanarak hücreler, komiteler, vb. örgütlenme biçimleri içinde örgütleyerek yaşadığı partileşme sürecini tamamlayacaktır. Kolaylıkla anlaşılacağı gibi proletaryanın marksist-leninist komünist partisi proletaryanın öncüsünün politik örgütlenmesidir. Marksist-leninist teorinin kitlesel etki yaratması maddi bir güce dönüşmesi, komünist işçi hareketinin olunması, işçi sınıfının politika sahnesine bağımsız politik güç olarak çıkması demek olacaktır.

Proletaryanın marksist-leninist komünist partisine giden yolda komünist hareketin en ivedi görevi içinde bulunduğu genel kriz durumunun nedenlerini araştırmak, incelemek ve krizi atlatmanın yollarını bulmaktır. Dikkatleri ve enerjiyi asıl olarak bunun üzerinde toplamak başarılı gelişme için zorunludur. Ne yazık ki, revizyonist, reformist akbabaların masmavi gökyüzünü çirkinlikleriyle kirlettiği bugünkü koşullarda, komünist hareketi asıl uğraştıracak olan iç sorunları olacaktır.

Komünist hareketin ve en yüksek politik bilinçli işçilerin en önemli politik görevleri ise işçi sınıfını yeni bir devrimci yükselişe hazırlamaktır. Bu bakımından pratik çalışmada önde gelen görev ekonomik ve politik ajitasyon çalışmasıyla işçi sınıfı hareketini sarsmak, gelişmesine yardımcı olmaktır. "Biram için hareketin her günkü sorunlarına ve mücadelesine bilinçli-planlı olarak müdahale etmek zorunludur. Depolitizasyonu yıkıp geçmenin yolu komünist ve devrimci-demokratik propaganda ve ajitasyondan, koşullara uygun düşen taktiklerle sınıf mücadelesine müdahale etmekten, işçi sınıfına yürümesi gereken yolu göstermekten geçer.

Komünist hareket bu devasa pratik görevin gerekli kıldığı örgütlenme biçimlerini gerçekleştirmelidir. Komünist hareketin sorunları ve görevleri içinde bulunduğu partileşme sürecinin sorunları ve görevleridir. O, sürecin temel görevi olan parti kurma görevinden, bu görevin gerçekleştirilmesi, partinin adım adım kurulması için yapılması gerekenlerden dikkatlerin uzaklaştırılmasına izin vermemek zorundadır. Partileşme sürecine bilinçli-planlı bir müdahale olmaksızın süreçte başarılı olarak ilerlenemez, her bir durağın görevleri ve genel olarak partileşme sürecinin iç içe geçmiş, birbirleriyle haşır nesir olmuş görevleri gerçekleştirilemez. Komünist hareket kendiliğinden gelişmenin peşinde sürüklenmenin, acısını şok çekti, artık acılara son verme işine bilinçli bir başlangıç yapmak zamanıdır.

İşçi sınıfının gereksinme duyduğu parti bugünkü politik koşullarda legal olarak kurulabilir mi?

Proletaryanın marksist-leninist komünist partisinin kurulmasının uzun bir süreci gerekli kıldığı açık. Partinin kuruluşu bir program oluşturmak ve bazı dar anlamda örgütleri oluşturacak kadro edinmek sorunu değildir. Proletaryanın bilimsel programı temelinde proletaryanın en bilinçli azınlığının (öncüsünün) örgütlenmesidir komünist partisi. Bilimsel sosyalizm ile işçi sınıfı hareketinin birliğidir. Bu iki hareket birleşmeden, komünist işçi hareketi oluşmadan ve proletaryanın öncüsü komünizme kazanılıp hücreler, komiteler, vb. biçimlerde politik olarak örgütlenmeden komünist partisi kurulmuş sayılmaz. Bütün bu noktaları göz önünde bulundurursak legal olarak kurulma olanağı olsa bile partileşme sürecinin bugünkü aşamasında proletaryanın marksist-leninist komünist partisi kurulamaz.

"Legal olarak kurulma olanağı olsa bile", diye yazıyorum çünkü bugünkü politik koşullarda, faşist diktatörlük altındaki politik kölelik koşullarında legal marksist-leninist komünist partisi kurulamaz. Nedeni basit. Devletin yasaları yasaklamıştır bunu. Komünistlerin legal komünist propaganda, ajitasyon ve örgütlenme özgürlüğü yoktur. Komünist (ve devrimci-demokratik) program temelin de örgütlenme YASAKTIR. Kapitalist üretim ilişkilerini sosyalist üretim ilişkileriyle değiştirmeye yönelik örgütlenmenin yasak olması komünist partisinin yasak olması demektir. Türk Ceza Yasası'nın ünlü 141 ve 142. Maddeleri neyin kanıtlarıdır? Toplum ve devlet demokratikleştirilmedikçe ya da sınıf mücadelesi egemen sınıflara ve devlete boyun eğdirecek boyutlara ulaşmadıkça proletaryanın legal marksist-leninist komünist partisi kurulamaz. Bu gerçek bilindiği halde, "Anayasa sosyalist parti kurmaya açıktır" türünden gerekçelerle sözde "emekçi sınıfı" (işçi ve emekçi kavramlarını birbirine karıştırma kurnazlığı elsen bırakılmaksızın) temsil edecek bir partinin kurulabileceğini vaaz etmek işçi sınıfını, sınıfın en yüksek politik bilinçli üyelerini, devrimci aydınları, devrime ve sosyalizme sempati duyan insanları aldatmaya çalışmaktır. Anayasa ve yasalar, bırakınız M-L'yi ideolojik kılavuz olarak kabul eden komünist partisinin kurulmasını, burjuva üretim ve toplumsal ilişkiler çerçevesini asmayacak devrimci-demokrat partilerin kurulmasını bile yasaklar. Kendilerini komünist olarak tanımlayan binlerce devrimci-demokratın komünist rejim kurmaya çalışmaktan yargılandıkları ve mahkum edildikleri gerçeği neyi kanıtlar?

Evet, komünistler legal komünist partisi olarak örgütlenmek isterler. Onlar ne "illegalite fetişizmi"ne inanırlar ne de mazoşisttirler. Gün gelir legal olarak örgütlenirler ve yeraltı örgütlenmesinin onca güçlüklerinden kurtulurlar. Ve politik bakımdan özgür olarak çok yönlü pratik çalışmayla politika sahnesinde boy gösterirler. Tabii burjuva rejim çerçevesinde kalındığı sürece legalizm tarafından aptallaştırılmadan, illegal temeli tasfiye etmeden. Ama bugünün politik gerçekleri komünistlerin legal olarak örgütlenmelerine engeldir. Bu bilinir ve buna rağmen illegalite düşmanlığı elden bırakılmaz, militan illegalite düşmanlığı yapılır. İşte böyle yapanlar işçi sınıfının gerçek marksist-leninist komünist partisinin kurulmasını istemeyenlerdir; ona, özlenen partiye düşmanlık besleyenlerdir. Gericici, faşist karşı-devrimin Marksizm-Leninizm ve komünist örgütlenme düşmanı korosuna katılmakta çıkar görenlerdir. 2000'li yıllara yaklaşıyor olmak, komünist örgütlenme bakımından, politik kölelik koşullarında, yürünmesi gereken yolu, illegalite yolunu değiştirmedir. Görünen odur ki daha uzun süre de değiştirmeyecek.

Yürürlükteki hukuk tutarlı demokratik bir partinin kurulması için bile uygun değil. Türkiye politik tarihi devrimci olmayan burjuva demokratlarının bile komünist olarak yargılanması örnekleriyle doludur. Kürt ulusunun varlığının tanınmasının bile suç olduğu bir ülkede kısa sürede kapatılmayı, yöneticilerinin ve diğer kadrolarının yargılanmasını göze almaksızın tutarlı bir demokratik yasal parti kurulamaz.

Bir de komünist ve devrimci-demokratik hareket açısından legal bir demokratik parti kurulması sorunu ele alalım. Komünistler ve devrimci-demokratlar bakımından genel bir kriz içinde buldukları, kendi iç sorunlarıyla boğuşmak zorunda kaldıkları, binlerce komünist ve devrimci kadronun faşist diktatörlüğün zindanlarına kapatıldığı, binlercesinin illegal olmak zorunda kaldığı koşullarda legal demokratik parti kurma girişimi hem olanaksızdır (hiç değilse kadro

bakımından) hem de örgütlenmede perspektifi yitirmek ve genel olarak oylanmak, karşı-devrimin çaldığı oyun havası eşliğinde oynamak olur.

Buraya kadar yazılanlardan Perinçeklerin, Aybar'ların, vd. ideolojik ve politik kimlikleri belli politikacıların kuracakları "Birleşik Sosyalist Parti"nin ne tür bir ideolojik-politik karaktere ve fonksiyona sahip olacağı açık olmalı. Son bir nokta olarak üzerinde durmakta yarar var ki, böylesi bir parti, egemen sınıf partilerinin (ANAP, DYP, vd.) ve burjuva liberal partilerini (SHP, DSP) düzene bağlayamadıkları, düzen sınırları içinde tutamadıkları toplumsal muhalefeti düzene bağlama, kontrol altında tutma fonksiyonunu görecektir. Egemen sınıfların ve devletin toplumsal muhalefeti legal sözde sosyalist parti/partiler aracılığıyla kontrol altında tutma taktiğinin uygulanmasının (objektif olarak) bir yönüdür bu.

İllegalite fetişizmine karşı doğrudan devlet kontrolü! İşte sayıda kabarık ağırlıkta hafif bunca revizyonistin, reformistin örgütlenmede sağlıklı ve ajan provokatörlerden kurtulmuş olarak buldukları yol! Ajan provokatör sızacağına doğrudan devlet kontrolü! Hem zaten kitleler de politika deyince yasal olarak yapılan politikayı anlamıyorlar mı? Kitlelerden kopmamak için yasal politika yapılmalı. İyi ama komünist ideoloji ve program temelinde yasal politika yasak. Ne gam! Biraz Marksist terminoloji ile süslenmiş programa sahip reformist bir parti kurar, adını da sosyalist olarak koyar ve yasakları aşarsın!

Evet, Türkiye'de kitleler politika deyince, yanlış olarak, genellikle yasal politikayı, politikacı deyince yasal politikacıları anladılar, anlıyorlar. Bizler onlar için politikacı değil, komünistlerdik, devrimcilerdik. Komünistler bunun bilincindedirler, bilincinde olmalıdırlar. Ancak bunu tespit etmek, ona teslim olmayı gerektirmez, politikada kendiliğindenliğe, kitle kuyruk onluğumla kapılmayı haklı çıkarmaz. Yapılması gereken, her şeyden önce işçi sınıfına ve diğer emekçi kitlelere komünistlerini ve devrimci-demokratların) neden illegal olarak örgütlenmek ve çalışmak zorunda kaldıklarının, politikanın yasadışı olarak da yapıldığının, burjuva politikacılığı ile devrimci politikacılık arasındaki ilkesel farklılığın açıklanması, onların bu bakımdan politik olarak eğitilmesidir. İkinci olarak da komünistlerin (ve devrimci-demokratların) illegal çalışmayla legal çalışmayı birleştirmek gerektiği düşüncesinde olduklarının açıklanması ve gereğinin yapılmaya çalışılmasıdır. Soruna revizyonistlerin, reformistlerin yaklaştıkları gibi yaklaşmak egemen sınıfların ve onların sınıfsal çıkarlarının kollayıcısı devletin ağızını kullanmaktır. Kitleleri legal politikanın sözde erdemleri ile afyonlamaktır. Yalnızca din değil, revizyonizm ve reformizm de halkın afyonudur. Legal parti kurma girişiminde bulunan revizyonist, reformist odaklar devlet kredisi kullanan ideolojik ve politik uyuşturucu tüccarlarıdır. İdeolojik ve politik silahların çevrilmesi gerekenlerden bazıları da bu tüccarlardır işte.

2 Haziran 1987

Not: Bugün sözlü olarak aldığım ama henüz kontrol edemediğim bilgiye göre, Saçak revizyonistleri ile Aybar revizyonistinin yolları ayrılmış. Anlaşılan sosyalist parti girişimi yalnızca darboğaza girmekle kalmadı orada boğuldu da.